

¹Dies ist das Wort, das geschah vom HERRN zu Jeremia, und sprach:²Mache dich auf und gehe hinab in des Töpfers Haus; daselbst will ich dich meine Worte hören lassen.³Und ich ging hinab in des Töpfers Haus, und siehe, er arbeitete eben auf der Scheibe.⁴Und der Topf, den er aus dem Ton machte, mißriet ihm unter den Händen. Da machte er einen andern Topf daraus, wie es ihm gefiel.⁵Da geschah des HERRN Wort zu mir und sprach:⁶Kann ich nicht also mit euch umgehen, ihr vom Hause Israel, wie dieser Töpfer? spricht der HERR. Siehe, wie der Ton ist in des Töpfers Hand, also seid auch ihr vom Hause Israel in meiner Hand.⁷Plötzlich rede ich wider ein Volk und Königreich, daß ich es ausrotten, zerbrechen und verderben wolle.⁸Wo sich's aber bekehrt von seiner Bosheit, dawider ich rede, so soll mich auch reuen das Unglück, das ich ihm gedachte zu tun.⁹Und plötzlich rede ich von einem Volk und Königreich, daß ich's bauen und pflanzen wolle.¹⁰So es aber Böses tut vor meinen Augen, daß es meiner Stimme nicht gehorcht, so soll mich auch reuen das Gute, das ich ihm verheißen hatte zu tun.¹¹So sprich nun zu denen in Juda und zu den Bürgern zu Jerusalem: So spricht der HERR: Siehe, ich bereite euch ein Unglück zu und habe Gedanken wider euch: darum kehre sich ein jeglicher von seinem bösen Wesen und bessert euer Wesen und Tun.¹²Aber sie sprachen: Daraus wird nichts; wir wollen nach unsern Gedanken wandeln und ein jeglicher tun nach Gedünken seines bösen Herzens.¹³Darum spricht der HERR: Fragt doch unter den Heiden. Wer hat je

¹الكَلَامَ الَّذِي صَارَ إِلَيَّ إِزْمِيًا مِنَ الرَّبِّ، فَمَا أَنْزَلَ إِلَيَّ بَيْتَ الْفَخَّارِيِّ وَهُنَاكَ أَسْمِعُكَ كَلَامِي. ³فَتَرَلْتُ إِلَى بَيْتِ الْفَخَّارِيِّ، وَإِذَا هُوَ يَصْنَعُ عَمَلًا عَلَى الدُّوَلَابِ. ⁴فَقَسَدَ الْوِعَاءُ الَّذِي كَانَ يَصْنَعُهُ مِنَ الطِّينِ بِيَدِ الْفَخَّارِيِّ، فَعَادَ وَعَمَلُهُ وَعَاءٌ آخَرَ كَمَا حَسَنَ فِي عَيْنِي الْفَخَّارِيُّ أَنْ يَصْنَعَهُ. ⁵فَصَارَ إِلَيَّ كَلَامُ الرَّبِّ، ⁶أَمَا أَسْتَطِيعُ أَنْ أَصْنَعَ بِكُمْ كَهَذَا الْفَخَّارِيِّ يَا بَيْتَ إِسْرَائِيلَ يَقُولُ الرَّبُّ. هُوَذَا كَالطِّينِ بِيَدِ الْفَخَّارِيِّ أَنْتُمْ هَكَذَا بِيَدِي يَا بَيْتَ إِسْرَائِيلَ. ⁷تَارَةً أَنْتَكُمُ عَلَى أُمَّةٍ وَعَلَى مَمْلَكَةٍ بِالْقَلْعِ وَالْهَدْمِ وَالْإِهْلَاكِ، ⁸فَتَرْجِعُ يَلِكُ الْأُمَّةِ الَّتِي تَكَلَّمْتُ عَلَيْهَا عَنْ سَرِّهَا، فَأَنْدُمُ عَنِ الْبَيْتِ الَّذِي قَصَدْتُ أَنْ أَصْنَعَهُ بِهَا. ⁹وَتَارَةً أَنْتَكُمُ عَلَى أُمَّةٍ وَعَلَى مَمْلَكَةٍ بِالْبَيْتِ وَالْعَرْسِ، ¹⁰فَتَفْعَلُ السَّرَّ فِي عَيْنِي، فَلَا تَسْمَعُ لِصَوْتِي، فَأَنْدُمُ عَنِ الْخَيْرِ الَّذِي قُلْتُ لِي أَحْسِنُ إِلَيْهَا بِهِ. ¹¹فَالآنَ قُلْ لِرِجَالِ يَهُودَا وَسُكَّانِ أورشَلِيمَ، هَكَذَا قَالَ الرَّبُّ، هَتِّبُوا مُصْدِرَ عَلَيْكُمْ سَرًّا وَقَاصِدَ عَلَيْكُمْ قَصْدًا. فَارْجِعُوا كُلُّ وَاحِدٍ عَنْ طَرِيقِهِ الرَّدِيِّ، وَأَصْلِحُوا طُرُقَكُمْ وَأَعْمَلَكُمْ. ¹²فَقَالُوا، بَاطِلٌ. لَأَنْتَا تَسْعَى وَرَاءَ أَفْكَارِنَا، وَكُلُّ وَاحِدٍ يَعْمَلُ حَسَبَ عِنَادِ قَلْبِهِ الرَّدِيِّ. ¹³يَذَلِكَ هَكَذَا قَالَ الرَّبُّ، اسْأَلُوا بَيْنَ الْأُمَمِ. مَنْ سَمِعَ كَهَذَا. مَا يُفْسَعَرُ مِنْهُ جِدًّا عَمَلْتُ عَذْرَاءَ إِسْرَائِيلَ. ¹⁴هَلْ يَخْلُو صَخْرٌ حَقْلِي مِنْ تَلْجِ لُبْنَانَ. أَوْ هَلْ تَنْسِفُ الْمِيَاهُ الْمُتَفَجِّرَةُ الْبَارِدَةَ الْجَارِيَةَ. ¹⁵لَأَنَّ سَعْيِي قَدْ تَسِيَنِي. بَحِّثُوا لِلْبَاطِلِ، وَقَدْ أَعْتَرَوْهُمْ فِي طُرُقِهِمْ فِي السُّبُلِ الْقَدِيمَةِ لِيَسْلُكُوا فِي شَعْبٍ، فِي طَرِيقِ غَيْرِ مُسَهَّلٍ ¹⁶لِيُجْعَلَ أَوْصُهُمْ حَرَابًا وَصَفِيرًا أَبَدِيًّا. كُلُّ مَارٍ فِيهَا يَدْهَسُ وَيَبْغِضُ رَأْسَهُ. ¹⁷كِرِيحُ سَرْفِيَّةٍ أَبَدَتْهُمْ أَمَامَ الْعَدُوِّ. أَرِيهِمُ الْقَقَا لَا الْوَجْهَ فِي يَوْمِ مُصِيبَتِهِمْ. ¹⁸فَقَالُوا، هَلُمَّ فَتَفَكَّرْ عَلَى إِزْمِيًا أَفْكَارًا، لِأَنَّ السَّرِيعَةَ لَا تَبِيدُ عَنِ الْكَاهِنِ وَلَا الْمَشُورَةَ عَنِ الْحَكِيمِ وَلَا الْكَلِمَةَ عَنِ النَّبِيِّ. هَلُمَّ فَتَضَرَّبْهُ بِاللِّسَانِ وَلِكُلِّ كَلَامِهِ لَا تَنْصُغْ. ¹⁹أَضِغْ لِي يَا رَبُّ وَاسْمَعْ صَوْتَ أَحْصَامِي. هَلْ يُجَارَى عَنِ خَيْرِ بَيْتٍ. لِأَنَّهُمْ حَقَرُوا حُفْرَةَ لِنَفْسِي. أَذْكَرُ وَفُوفِي أَمَامَكَ لِأَنَّكُمْ عَنْهُمْ بِالْخَيْرِ لَأَزِدَّ عَصَبَكَ عَنْهُمْ. ²¹لِيَذَلِكَ سَلَّمْتُ بَيْنَهُمْ لِلْجُوعِ، وَادْفَعْتُهُمْ لِيَدِ السَّيْفِ، فَتَصِيرَ نِسَاؤُهُمْ تَكَالَى وَأَرَامِلَ، وَتَصِيرَ رِجَالُهُمْ قَتْلَى الْمَوْتِ، وَسَبَّأَتْهُمْ مَضْرُوبِي السَّيْفِ فِي الْحَرْبِ. ²²لِيَسْمَعْ صِيَاحٌ مِنْ بَيْتِهِمْ إِذْ تَجَلَّبُ عَلَيْهِمْ جَيْشًا بَعْتَهُ. لِأَنَّهُمْ حَقَرُوا حُفْرَةَ لِيُْمْسِكُونِي، وَطَمَرُوا فِجَاحًا

desgleichen gehört? Daß die Jungfrau Israel so gar greuliche Dinge tut!¹⁴ Bleibt doch der Schnee länger auf den Steinen im Felde, wenn's vom Libanon herab schneit, und das Regenwasser verschießt nicht so bald, wie mein Volk vergißt.¹⁵ Sie räuchern den Göttern und richten Ärgernis an auf ihren Wegen für und für und gehen auf ungebahnten Straßen,¹⁶ auf daß ihr Land zur Wüste werde, ihnen zur ewigen Schande, daß, wer vorübergeht, sich verwundere und den Kopf schüttele.¹⁷ Denn ich will sie wie durch einen Ostwind zerstreuen vor ihren Feinden; ich will ihnen den Rücken, und nicht das Antlitz zeigen, wenn sie verderben.¹⁸ Aber sie sprechen: Kommt und laßt uns wider Jeremia ratschlagen; denn die Priester können nicht irre gehen im Gesetz, und die Weisen können nicht fehlen mit Raten, und die Propheten können nicht unrecht lehren! Kommt her, laßt uns ihn mit der Zunge totschiagen und nichts geben auf alle seine Rede!¹⁹ HERR, habe acht auf mich und höre die Stimme meiner Widersacher!²⁰ Ist's recht, daß man Gutes mit Bösem vergilt? Denn sie haben meiner Seele eine Grube gegraben. Gedenke doch, wie ich vor dir gestanden bin, daß ich ihr Bestes redete und deinen Grimm von ihnen wendete.²¹ So strafe nun ihre Kinder mit Hunger und laß sie ins Schwert fallen, daß ihre Weiber ohne Kinder und Witwen seien und ihre Männer zu Tode geschlagen und ihre junge Mannschaft im Streit durchs Schwert erwürgt werde;²² daß ein Geschrei aus ihren Häusern gehört werde, wie du plötzlich habest Kriegsvolk über sie kommen lassen.

لِرَجُلَيْيَ.²³ وَأَنْتَ يَا رَبُّ عَرَفْتَ كُلَّ مَشُورَتِهِمْ عَلَيَّ
لِلْمَوْتِ. لَا تَصْفَحْ عَنْهُمْ وَلَا تَمُحْ خَطِيئَتَهُمْ مِنْ
أَمَامِكَ، بَلْ لِيَكُونُوا مُتَعَذِّبِينَ أَمَامَكَ. فِي وَقْتِ عَصِيكَ
عَامِلُهُمْ.

Denn sie haben eine Grube gegraben, mich zu fangen, und meinen Füßen Stricke gelegt.²³ Und weil du, HERR, weißt alle ihre Anschläge wider mich, daß sie mich töten wollen, so vergib ihnen ihre Missetat nicht und laß ihre Sünde vor dir nicht ausgetilgt werden. Laß sie vor dir gestürzt werden und handle mit ihnen nach deinem Zorn.